

Zarzuty i główne argumenty

Komisja krytykuje sporne przepisy krajowe w zakresie, w jakim skutkują one zniechęcaniem osób mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w Belgii do korzystania z usług banków mających siedzibę w innych państwach członkowskich Unii, albowiem odsetki wypłacane przez te banki nie mogą być objęte zwolnieniem podatkowym, które obejmuje wyłącznie odsetki wypłacane przez banki belgijskie.

Tytułem wstępnym Komisja w szczególności odrzuca argumentację pozwanej, jakoby podatki pośrednie należały do wyłącznej kompetencji państw członkowskich, twierdząc równocześnie, że obszar ten w sposób dorozumiany i konieczny należy do kompetencji związanych z rynkiem wewnętrznym, a co za tym idzie – należy do obszaru kompetencji dzielonych pomiędzy Unię a jej państwa członkowskie.

Odpowiadając na zastrzeżenia podniesione przez władze belgijskie, Komisja wskazuje, po pierwsze, że brak wystosowania odpowiedniej skargi przez sektor finansowy pozbawione jest znaczenia, albowiem skarga o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom ciążącym na państwie członkowskim ma charakter przedmiotowy i nie jest uwarunkowana skargą podmiotu prywatnego. Po drugie oraz po trzecie, Komisja sprzeciwia się z jednej strony argumentacji, wedle której wskazane wyżej przepisy miałyby być uzasadnione przez nadrzędny wzgląd w interesie ogólnym polegający na zapewnieniu skuteczności kontroli podatkowych oraz, z drugiej strony, twierdzeniu, jakoby sporne przepisy stanowiły środek o charakterze społeczno-politycznym, mający na celu ochronę interesu publicznego. Po czwarte, skarżąca nie zgadza się z uzasadnieniem wskazanym przez władze belgijskie, powiązaniem z ograniczoną skutecznością rozszerzenia tego zwolnienia podatkowego i podnosi, że grupa podatników objętych spornymi przepisami mogłaby być zainteresowana korzystaniem z usług banków mających siedziby w innych państwach członkowskich. Po piąte, Komisja nie zgadza się z argumentacją pozwanej dotyczącą różnic istniejących w Unii Europejskiej w zakresie ochrony konsumentów w wypadku upadłości banku i przypomina, że zagadnienie to zostało zharmonizowane na poziomie Unii. Wreszcie Komisja przywołuje okoliczność, iż w Belgii obowiązują trzy języki urzędowe (niderlandzki, francuski i niemiecki) wobec czego podniesione przez władze belgijskie zastrzeżenia dotyczące niebezpieczeństwa braku wystarczających informacji ze względu na użycie przez bank mający siedzibę za granicą, języka, którym nie posługuje się ludność Belgii, pozbawione jest uzasadnienia.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 30 lipca 2010 r. — Elenca Srl przeciwko Ministero dell'Interno

(Sprawa C-385/10)

(2010/C 274/21)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Elenca Srl

Strona pozwana: Ministero dell'Interno

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy okólnik zaskarżony w postępowaniu w pierwszej instancji oraz przytoczone w nim przepisy wewnętrzne [tj. okólnik włoskiego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 18 maja 2009 r. nr 4853 oraz dekretu ustawodawczego z dnia 2 kwietnia 2006 r. nr 152] są zgodne z prawem wspólnotowym oraz z ww. przepisami? W szczególności czy naruszają one zasady i reguły ustanowione w dyrektywie 89/106/EWG (!) odnoszącej się do wyrobów budowlanych, która nie nakłada obowiązku stosowania znaku CE i stanowi (w art. 6 ust. 1 i 2), że „państwa członkowskie nie będą utrudniać swobodnego przepływu, wprowadzania do obrotu lub wykorzystania na swoim terytorium wyrobów, które spełniają przepisy” zapewniając, by „wykorzystanie takich wyrobów zgodnie z ich przeznaczeniem nie było hamowane przez reguły lub warunki narzucane z pozycji monopolisty przez instytucje publiczne lub przez organizacje prywatne działające jako przedsiębiorstwa publiczne lub jako organy publiczne” i zezwalając „na wprowadzanie na rynek na swoim terytorium wyrobów, które nie są objęte art. 4 ust. 2, o ile spełniają one przepisy krajowe zgodne z Traktatem, do czasu, gdy europejskie specyfikacje techniczne, określone w rozdziałach II i III, będą stanowiły inaczej”?
- 2) Czy zaskarżony okólnik i przytoczone w nim przepisy krajowe naruszają w szczególności art. 28-31 traktatu o Wspólnocie Europejskiej, które zakazują ograniczeń w przywozie i środków o skutku równoważnym, w zakresie w jakim uzależniają wprowadzanie do obrotu produktu pochodzącego z innego państwa członkowskiego Wspólnoty, jak w niniejszym przypadku, od wymogu technicznego, a mianowicie umieszczeniu oznaczenia CE — które byłoby możliwe i zgodne z prawem tylko wtedy, gdyby istniała odpowiednia zharmonizowana norma — i w rzeczywistości uniemożliwiają przywóz i dystrybucję danego produktu we Włoszech, z naruszeniem zasad określonych w przytoczonych przepisach traktatu WE i prawa wspólnotowego, które gwarantują swobodę i konkurencję, ustanawiając zasady gwarantujące równe i niedyskryminacyjne traktowanie, a także przejrzystość, proporcjonalność i poszanowanie praw poszczególnych przedsiębiorstw?
- 3) Czy ogół zasad wynikających z prawa wspólnotowego mających zapewnić efektywną konkurencję również w sektorze, którego dotyczy badany spór, nie powinien wymusić na ustawodawcy krajowym i krajowej administracji odstąpienia od przyjęcia przepisów wskazanych w ww. okólniku i dekrete ustawodawczym nr 152/2006?

4) Czy wreszcie gwarantowana prawem europejskim ochrona pluralizmu i konkurencji jest zapewniona przez ustawodawstwo krajowe, takie jak dekret ustawodawczy nr 152/2006 (w szczególności w odniesieniu do art. 285 i części II Załącznika IX, pkt 2.7 i 3.4), które przewiduje i ustanawia ww. ograniczenia?

(¹) Dz.U. L 40, s. 12.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 19 maja 2010 r. w sprawie T-25/05 KME Germany AG (dawniej KM Europa Metal AG), KME France SA (dawniej Tréfinmétaux SA), KME Italy SpA (dawniej Europa Metalli SpA) przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 3 sierpnia 2010 r. przez KME Germany AG (dawniej KM Europa Metal AG), KME France SA (dawniej Tréfinmétaux SA), KME Italy SpA (dawniej Europa Metalli SpA)

(Sprawa C-389/10 P)

(2010/C 274/22)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: KME Germany AG (dawniej KM Europa Metal AG), KME France SAS (dawniej Tréfinmétaux SA), KME Italy SpA (dawniej Europa Metalli SpA) (przedstawiciele: M. Siragusa, avvocato, A. Winckler, avocat, G. Rizza, avvocato, T. Graf, Rechtsanwalt, M. Piergiorganni, avvocato oraz R. Elderkin, barrister)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie zwracają się do Trybunału o:

- uchylene zaskarżonego wyroku;
- w dopuszczalnym zakresie, w oparciu o materiał dowodowy zgromadzony w postępowaniu przed Sądem, częściowe stwierdzenie nieważności decyzji oraz obniżenie wysokości grzywny nałożonej na spółki grupy KME;

— obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania oraz postępowania przed Sądem

albo — tytułem pomocniczym — gdyby stan sprawy nie pozwalał na spełnienie powyższych żądań:

— uchylenie zaskarżonego wyroku włącznie z rozstrzygnięciem w przedmocie obciążenia spółek grupy KME kosztami postępowania oraz przekazanie sprawy do Sądu do ponownego rozpoznania.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach pierwszego zarzutu składający odwołanie kwestionują ustalenie Sądu, iż Komisja nie wykazała, by ustalenia miały wpływ na rynek. Niezależnie od tego, czy Komisja może zostać zwolniona od obowiązku wyraźnego wykazania istnienia wpływu na rynek dla potrzeb klasyfikacji naruszenia jako „bardzo poważnego”, ma ona z pewnością obowiązek wyraźnego wykazania i określenia liczbowego tego wpływu w sytuacji, jak w zaskarżonej decyzji, gdy zamierza ona oprzeć się na rzeczywistym wpływie kartelu w celu obliczenia kwoty początkowej grzywny nałożonej na spółkę ustalonej w oparciu o wagę naruszenia.

Sąd błędnie orzekł, że Komisja wykazała, z zachowaniem wymaganych standardów prawnych, okoliczność, iż ustalenia miały wpływ na rynek, a także błędnie orzekł, że Komisja miała prawo wykazać istnienie wpływu na rynek poprzez odwołanie się do samych wskaźników. Błąd ten jest tym poważniejszy, że w niniejszej sprawie spółki grupy KME dostarczyły dowodów, także o charakterze gospodarczym, na potwierdzenie tezy, iż naruszenie w swym całościowym pozbawione było jakiegokolwiek wpływu na rynek. Orzekając w ten sposób oraz oddalając pierwszy zarzut zawarty w skardze spółek grupy KME, Sąd zniekształcił stan faktyczny i przedstawiony mu materiał dowodowy, naruszył prawo Unii Europejskiej, zaś uzasadnienie wyroku jest w tym zakresie nielogiczne i nieadekwatne.

W ramach drugiego zarzutu składający odwołanie krytykują Sąd za aprobatę udzieloną Komisji za odesłanie — w celu ustalenia rozmiarów rynku dotkniętego naruszeniem, dla potrzeb ustalenia elementu wagi naruszenia przy określaniu wysokości grzywny nałożonej na spółki grupy KME — do wartości rynkowej, która obejmowała dochody uzyskiwane na rynku półproduktów (miedzianych rur instalacyjnych). Jedynie wartość rynku objętego kartelem, tj. rynku usług konwersyjnych (które stanowiły jedynie 30-40 % ceny rur) powinna była zostać wzięta pod uwagę. Oddalając drugi zarzut objęty skargą spółek grupy KME, Sąd naruszył ogólne zasady prawa Unii Europejskiej — zasadę proporcjonalności oraz zasadę równego traktowania, zaś uzasadnienie wyroku jest w tym zakresie nieadekwatne